

POZDRAV

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT

Hospodine, buď mi skálou záštitnou, buď opevněným domem pro mou spásu. Tys můj skalní štít a pevná tvrz má, veď mě pro své jméno a doved' mě k cíli. Vyvleč mě z té sítě, již mi nastražili, vždyť jsi záštita má. Svého ducha kladu do tvých rukou, vykoupils mě, Hospodine, Bože věrný. (Ž 31,3b-6)

PÍSEŇ č. 176 Někdo mě vede

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, náš Bože, obracíme se k tobě ve chvílích radosti, kdy ti děkujeme a chválíme za všechna tvá dobrodiní i v časech smutku, když se nám nedaří, nejraději bychom se vším praštili anebo to rovnou vzdali. Obracíme se k tobě, protože z lásky k nám šel tvůj Syn do Jeruzaléma, aby naplnil předpovědi proroků. Dal se pro nás dal ukřižovat a tím nás zachránil z moci toho Zlého. Z moci vin i hříchu, našich nevěrností, ale i všeho, co nás všelijak trápí a sužuje. To vše je však před světem skryto. I my, kterým jsi to tolikrát ve svém slově a u svého stolu zjevil, vždy znovu propadáme slepotě. Smysl utrpení tvého Syna se nám ztrácí. Starý člověk v nás nechce zápasit s hříchem. Vzpírá se jít cestou oběti a služby.

Pane Ježíši Kriste, smiluj se nad námi. Nauč nás milovat tě v bližních, kteří potřebují naši pomoc. Dej, ať znovu uslyšíme tvůj hlas, nově a čerstvě uvěříme, prohlédneme ze své slepoty. Dej to nám i všemu svému lidu, který se dnes shromažďuje. Amen.

I. ČTENÍ Lk 18, 31-34

PÍSEŇ č. 217 S, 406 Chval Pána svého písni

N. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Lk 18, 35-43

Milí bratři a sestry, přátelé v Kristu,

Pán Ježíš se nachází na cestě do Jeruzaléma, Bohem vyvoleného města, v němž bude vzýváno Jeho jméno a naplněny plány Božího zaslíbení. Když se však blížil k Jerichu, seděl u cesty jeden slepec a žebrol. Jak známo, žebrol je společensky degradující. Ten, kdo žebrol, obvykle nepracuje. Ale stojí, či sedí podél nějaké cesty, nejlépe tam, kudy chodí nejvíce lidí a prosí o milodary. A takoví lidé, dnes by se možná řeklo bezdomovci, ve společnosti nijak oblíbení nejsou. Tento byl navíc slepý, a tak ani pořádně nevěděl, co se kolem něj děje, jen slyšel procházející zástup lidí. A když se jich zeptal, co se to děje, řekli mu, zvěstovali mu, že tudy jde Ježíš Nazaretský. Jméno Ježíše Nazaretského mu stačilo, aby rozpoznal, koho má před sebou. A zvolal: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ti, kteří šli vepředu, ho však napomínají, kárají, plísňí, naléhavě mu domlouvají, aby mlčel. On však tím víc křičel: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Co se to stalo? Žebrák, ač slepý, rozpoznává

v procházejícím Ježíši Nazaretském Krále, který dosedne přímo na Boží trůn. A vkládá do něj všechny své naděje. Úpěnlivě k němu volá, k tomu, který jediný mu může a ovšem také chce pomoci. Těm, kteří šli v zástupu jako první, však záleží na tom, aby do Jeruzaléma dorazili co nejrychleji, neboť tu dychtivě očekávají okamžité zjevení Božího království v jeho triumfální podobě. Žebrákovo úpěnlivé volání po Synu Davidovu je však zdržuje. Pomoci mu nechtějí, ale ani nemohou, a tak ho okřikují, aby mlčel. Nerozumějí tomu, že Ježíš přišel právě kvůli takto ztraceným. Slepým a žebrajícím. Slepý žebřák se však houfem napřed jdoucího lidu nedává umlčet, a čím více ho napomínají, tím více křičí a dovolává se Ježíšovy milosti. Tak si počíná jen víra, tak moc věří v Ježíšovu záchrannou moc. A Ježíš se skutečně zastaví a celému svátečnímu průvodu netrpělivě chvátajících poutníků přikáže, aby ho k němu přivedli. Ten se také náhle a proti své vůli musí zastavit, protože se zastavil jejich Král, syn Davidův, k hlasu volajícího žebrařa. A zastavilo, resp. dostavilo se i Boží království. Teď a sem. Teď, a právě zde slaví svůj triumf. Ve slově pronikavého potěšení z evangelia. Které však začne otázkou. Když se totiž k Ježíši přiblížil, ten se ho nejprve otázke, doslova pozvedne ho otázkou: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Slepý žebřák sice už hodnou chvíli volá, aby se nad ním Pán Ježíš především smiloval, ale co to konkrétně znamená, se ho syn Davidův stejně musí zeptat. Pokud totiž chceme druhému opravdu pomoci, je dobré nejdřív vědět, co vlastně ten druhý opravdu potřebuje. A on odpoví: „Pane, ať vidím.“ Slepý žebřák kupodivu nechce almužnu ani milodar, chce především vidět. Třeba i ten lid, co se kvůli němu zastavil a kolem něj nakonec shromáždil. Ale hlavně asi Pána Ježíše. Slepý doslova říká, že chce prohlédnout. Pane, učiň, abych prohlédl. Smiluj se nade mnou, ať vidím, ať prohlédnu. A Ježíš mu na to řekne: „Prohlédni! Tvá víra tě uzdravila.“ Spasila tě, zachránila tvá víra. A slepý skutečně ihned prohlédl, šel za ním, za Ježíšem a oslavoval Boha. Ne, že by to předtím nemohl, ale chvátající lid se těžko bude zdržovat se slepým žebřákem. A ten, jakmile Ježíše uvidí, jde ho i následovat a snad i spolu s ním a určitě spolu se všemi lidmi vzdávat Bohu chválu. A všechen lid, který to viděl, vzdal Bohu chválu. Všechno se to děje zcela spontánně, bez jakýchkoli předpisů, zcela na základě Ježíšova slitování a chvály uzdravených a vysvobozených, kteréžto strhne i všechen lid k hlasitým chválám. Od hlasitého křiku soužených k hlasitým chválám vysvobozených. K tomu všemu dochází všude tam, kde Hospodin prokazuje svou záchrannou moc a věrnost. Tam, kde křik o Ježíšovu milost a Boží smilování střídá chvála coby oslava Boží přítomnosti, jež se projevuje právě uzdravováním slepého, skloněním se nad žebřákem podél cesty či zastavením se na cestě do Božího království.

Milí přátelé v Kristu, vraťme se však ještě k tomu, co jsme slyšeli v prvním čtení. Pán Ježíš má namířeno do Jeruzaléma a bere si k sobě svých Dvanáct učedníků, jimž řekne: „Hle,

jdeme do Jeruzaléma...“ Vyvoleného města Staré smlouvy. Tam, kde jeho cesta začíná i končí. „,... a na Synu člověka se naplní všechno, co je psáno u proroků.“ Ježíš se, poněkud tajemně, označuje za Syna člověka a skrytě tímto titulem vyslovuje svůj univerzální mesiášský nárok pro všechny lid, který současně přesahuje pozemské meze. Syn člověka přináší vysvobození ze smrti, hříchu a vši pozemské bídy. Bude totiž vydán pohanům, všem národům, bude posmíván, bude s ním zacházeno zpupně a bude poplíván. Zbičují ho a zabijí. Ale třetího dne vstane a bude vzkříšen. Ježíš před svými Dvanácti učedníky odkrývá smysl své cesty v utrpení na kříži. Ano, od samého počátku směřuje cesta Ježíše Nazaretského na kříž a vede mj. neporozuměním a odmítáním, ale i solidaritou s trpícími. Ježíš je cele na straně chudých, trpících, utištěných, ale i slepých a žebrajících. Ježíšova cesta vede na kříž, cestou utrpení. S univerzálním, či přímo kosmickým dosahem. Učedníci však ničemu z toho nerozuměli, smysl těch slov jim zůstal skryt, vůbec nepochopili, co říkal. Nebo to pochopit ani nechtěli. To spíš. Ježíšovým slovům o utrpení ani my dost často nerozumíme a rozumět nechceme, jsou tak trochu mimo naše chápání. Nerozumíme jim, poněvadž jsou v rozporu s přirozenou logikou lidského myšlení: když už něčemu věříme, tak by nám to přece měl o přinášet spíš úspěch než utrpení, a i ten Kristus, mesiáš, přece musí být úspěšný, když je to mesiáš, zachránce a spasitel všech, zejm. nás všech. Navíc je to všechno v rozporu s naší životní praxí, která se utrpení vyhýbá, která chce být úspěšná. Nerozumíme tomu, poněvadž tomu rozumět nechceme. Sami o sobě se utrpení spíše vzpíráme, ba vyhýbáme, poněvadž pro nás dost často znamená prohru, vkládá na nás kříž. I učedníkům, ale i nám, se Ježíšova cesta na kříž nejdnou jeví jako naprostý debakl, a proto je naším očím tajemství Ježíšova utrpení alespoň zatím uzavřeno. Nebylo však pro slepého u Jericha, který navzdory všem výzvám k mlčení vyznal, ba vykřičel, že Ježíš Nazaretský je syn Davidův, že jen v něm je s námi Boží smilování, že jen on je Pánem, který dává vidění, že jen díky němu lze prohlédnout. A tato víra jej i uzdravila. Víra v Boží zpřítomnění se v Pánu Ježíši. Slepý v Ježíši Nazaretském, krácejícím do Jeruzaléma vstříc utrpení a smrti, rozpoznal syna Davidova. Krále, který se svou obětí, ne mocí, ujme vlády. Ano, Ježíš je synem Davidovým jako ten, kdo v Jeruzalémě skončí na kříži, ne na trůnu. Právě slepým žebrákem je Ježíš proklamován za syna Davidova, a právě slepému žebráku Ježíš navrácí zrak a otvírá oči pro tajemství své osoby a cesty až do Božího království. Tak i my prohlédněme a jdeme za ním, za tímto poníženým Ježíšem, připojme se ke všemu lidu, který Bohu vzdává chválu. Amen.

PÍSEŇ č. 446 Moudrosti poklad,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Bože, ty jsi vzkřísil svého Syna, kterého jsme my lidé zavrhli. Tobě patří čest a sláva za to, že ses od nás neodvrátil, že dílo tvé lásky pokračuje.

Pane Ježíši Kriste, tys přišel, aby se i tomu nejposlednějšímu dostalo slitování. V tom je naše naděje, za kterou ti dobrořečíme.

Duchu svatý, pomoz nám, abychom Božím dílu správně rozuměli a Kristovo smilování všem přáli.

Bože, vyslyš nás, když tě prosíme za všechny, kterým v jejich utrpení nedovedeme pomoci. Dnes se přimlouváme zvláště za slepé a němé a hluché. Dej jim trpělivost, ale i přátele, kteří by jim pomáhali nést jejich úděl. Obracíme se k tobě v jistotě, že ty můžeš a chceš pomoci. Ukazuj nám, kde můžeme pomáhat my. Dej, ať rádi činíme, co učinit lze.

Modlíme se za tento sbor, za naši církev a za všechny, kdo v našem národě a v celém světě vzývají Kristovo jméno. Otevři svému evangeliu cestu ke všem hledajícím a bloudícím.

Bože, toto jsou naše prosby. Vyjdi nám vstříc a dej nám spatřit svou slávu. O to tě prosíme ve jménu Pána Ježíše Krista a jeho slovy tě všichni vzýváme: Otče náš, který jsi v nebesích ...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Žd 12, 1-3

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, co všecko on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu.

POŽEHNÁNÍ Nu 6, 24-26

„Hospodin tě požehná a ochrání tě,
Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv,
Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.“

PÍSEŇ č. 452 Za dar Slova, 579 Ó Králi věků,